

וְאָמְרוּ (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד, דָּא הוּא שְׁלִימוּ עֲלָא, לְאִתְיַחְדָּא בְּיַחְדָּא חַד. פְּדִין אֶתְחַבֵּר יַעֲקֹב אַבּוּהוֹן וְנִטִּיל בֵּיתֵיהּ, וַיִּתֵּיב בֵּיהּ בְּחַבּוּרָא חָדָא עִם אַבְהֹן, לְאִתְחַבְּרָא דְכַר וְנוֹקְבָא פְּחָדָא.

אָמַר רַבִּי יַצְחָק, אֲשַׁתְּתַף עִמָּהֶם וְאֲשַׁמַּע מָה הֵם אוֹמְרִים. פְּתַח אוֹתוֹ הָאִישׁ וְאָמַר, קוּמָה ה' לְמַנוּחְתָּךְ אַתָּה וְאַרְוֹן עֲנָךְ. קוּמָה ה' לְמַנוּחְתָּךְ - כְּמִי שְׂאוּמֵר יָקוּם הַמֶּלֶךְ לְבֵית מְנוּחַת מְשַׁכְּנוֹ.

שְׁנַיִם הֵם הָיוּ שְׂאוּמֵרֵי קוּמָה ה' - מֹשֶׁה וְדָוִד. מֹשֶׁה אָמַר, (במדבר י) קוּמָה ה' וַיִּפְצוּ אִיבֵיךְ. וְדָוִד אָמַר (תהלים קלב) קוּמָה ה' לְמַנוּחְתָּךְ. מָה הַהֲבָדֵל בֵּינֵיהֶם? אֵלֹא מֹשֶׁה, כְּמוֹ מִי שְׂמַצְיָה אֶת בֵּיתוֹ הוּא אָמַר. מֹשֶׁה צָוָה אוֹתָהּ לְהִלָּחֵם קָרֵב כְּנֶגֶד שׁוֹנְאָיו, וְדָוִד הִזְמִין אוֹתָהּ לְמַנוּחָהּ. כְּמוֹ שְׂמִזְמִין (ו) אֶת רַבּוֹ, מִזְמִין אֶת הַמֶּלֶךְ וְהַגְּבִירָה עִמוֹ. זֶהוּ שְׂכַתוּב קוּמָה ה' לְמַנוּחְתָּךְ אַתָּה וְאַרְוֹן עֲנָךְ, כְּדִי שְׁלֹא לְהַפְרִידֶם.

בְּהִנְיָךְ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ. מִכָּאֵן לְמַדְנֹו, שְׂמִי שְׂמִזְמִין אֶת הַמֶּלֶךְ, יִשְׁנֶה אֶת מַעֲשָׂיו כְּדִי לְתַת שְׂמִיחָה לְמֶלֶךְ. אִם דְּרָךְ הַמֶּלֶךְ שְׂמִשְׂמִיחִים אוֹתוֹ בְּדַחְנִים פְּשׁוּטִים - יִסְדֵּר לְפָנָיו בְּדַחְנִים נִכְבְּדִים וְשָׂרִים גְּדוֹלִים, וְאִם לֹא - זֹו לֹא [משום] שְׂמִיחַת הַמֶּלֶךְ.

בֵּא רֵאחַ, דָּוִד הִזְמִין אֶת הַמֶּלֶךְ וְהַגְּבִירָה לְמַנוּחָהּ, מָה עָשָׂה? שְׁנֵה אֶת בְּדַחְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּשִׁבִיל שָׂרִים וְנִכְבְּדִים, וּמִי הֵם? שְׂכַתוּב בְּהִנְיָךְ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ. וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ? הִנֵּה צָרִיךְ לְהִיּוֹת לוֹיִף יִרְנְנוּ! שְׁהָרִי הַלְוִיִּים הֵם בְּדַחְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְכַעַת דָּוִד שְׁהִזְמִין

וְאָמְרוּ (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד, דָּא הוּא שְׁלִימוּ עֲלָא, לְאִתְיַחְדָּא בְּיַחְדָּא חַד. פְּדִין אֶתְחַבֵּר יַעֲקֹב אַבּוּהוֹן וְנִטִּיל בֵּיתֵיהּ, וַיִּתֵּיב בֵּיהּ בְּחַבּוּרָא חָדָא עִם אַבְהֹן, לְאִתְחַבְּרָא דְכַר וְנוֹקְבָא פְּחָדָא.

אָמַר רַבִּי יַצְחָק, אֲשַׁתְּתַף בְּהַדְיָיְהוּ, וְאֲשַׁמַּע מָאִי קְאָמְרִי. אֲזַל בְּהַדְיָיְהוּ. פְּתַח הֵהוּא בַר נֶשׁ וְאָמַר, (תהלים קלב) קוּמָה יְיָ לְמַנוּחְתָּךְ אַתָּה וְאַרְוֹן עֲנָךְ. קוּמָה יְיָ לְמַנוּחְתָּךְ, כְּמִאֵן דְּאָמַר, יָקוּם מְלָכָא, לְבִי נִיּוּחָא דְּמִשְׁפָּנִיָּה.

תְּרִין אֵינּוּן הָיוּ דְּאָמְרוּ קוּמָה יְיָ, מֹשֶׁה וְדָוִד. מֹשֶׁה אָמַר, (במדבר י) קוּמָה יְיָ וַיִּפְצוּ אִיבֵיךְ. וְדָוִד אָמַר, קוּמָה יְיָ לְמַנוּחְתָּךְ. מָאִי אֵיכָא בִּינֵיֵיהוּ. אֵלֹא מֹשֶׁה כְּמִאֵן דְּפָקִיד לְבֵיתֵיהּ קְאָמַר, מֹשֶׁה פָּקִיד לָהּ, לְאַגְחָא קְרָבָא לְקַבִּיל שְׁנֵאוֹי. דָּוִד זְמִין לִיָּה לְנִיּוּחָא, כְּמָה דְּמִזְמִין (ליה) לְמַרְיָה, זְמִין לְמְלָכָא וְלְמַטְרוֹנִיתָא עִמֵּיהּ, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, קוּמָה יְיָ לְמַנוּחְתָּךְ אַתָּה וְאַרְוֹן עֲנָךְ, בְּגִין דְּלֹא לְאַפְרָשָׂא לִוְן.

בְּהִנְיָךְ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ. (תהלים קלב) מִכָּאֵן אוֹלִיפָנָא, דְּמִאֵן דְּמִזְמִין לְמְלָכָא, יִשְׁנֵי (דף קמח ע"ב) עוֹבְדוֹי בְּגִין לְמִיָּהב חֲדָוָה לְמְלָכָא. אִי אֶרְחִיָּה דְּמְלָכָא דְּחָדָאן לִיָּה בְּדִיחֵי הַדְיּוּטִי, יִסְדֵּר קְמִיָּה בְּדִיחֵי רוֹפִינוּס וּפְרִדְשִׁבִי, וְאִי לָאו, לָאו אִיָּהוּ (בניז) בְּדִיחֻתָּא דְּמְלָכָא.

תָּא חֲזִי, דָּוִד זְמִין לִיָּה לְמְלָכָא וְלְמַטְרוֹנִיתָא לְנִיּוּחָא, מָה עָבַד, שְׁנֵי בְּדִיחֵי דְּמְלָכָא, בְּגִין רוֹפִינוּס. וּמִאֵן נִיָּהוּ, דְכַתִּיב, (תהלים קלב) בְּהִנְיָךְ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ. וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ, לוֹיִף יִרְנְנוּ מִיבְעֵי לִיָּה, דְּהָא לִיּוּאִי אֵינּוּן בְּדִיחֵי

מִלְפָּא. וְהִשְׁתָּא דְּוֹד דְּזַמִּין לִיה לְנִיחָא, עֲבַד
כְּהִנֵּי וַחֲסִידֵי דְלִיהוּוּ אִינוּן בְּדִיחֵי מִלְפָּא.

אָמַר לִיה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּוֹד, לֹא בְּעִינָא
לְאַטְרָהָא עֲלֵךְ. (אלין) (נ"א אמר ליה קדשא בריך

הוא, דוד, לאו הכי) אָמַר לִיה דְּוֹד, מְאָרִי (לאו הכי אלא),
פַּד אַנְתָּ בְּהִיכְלָךְ, אַתְּ עֲבִיד רְעוּתָךְ. הִשְׁתָּא

דְּזַמִּינָנָא לָךְ, בְּרַעוּתֵי קִימָא מְלָה לְאַקְרָבָא
אֵלִין, דְּאִינוּן חֲשִׁיבֵי יַתִּיר, אַף עַל גַּב דְּלֹאוּ

אַרְחִייהוּ בְּהַאי.
מִכָּאן אֹלִיפְנָא, דְּמֵאן דְּאִיהוּ בְּבִיתִיה, יִסְדֵּר

אוֹרְחִיה וְעוֹבְדֵיה פְּרַעוּתִיה. אִי
מְזַמְנִין לִיה, יַעֲבִיד רְעוּתִיה דְּאוּשְׁפִיזִיה, כְּמָה

דְּמִסְדֵּר עֲלוּי. דְּהָא דְּוֹד אַחֲלַף לִינוּאֵי וְסִדֵּר
כְּהִנֵּי, וְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹקִים מְלָה

פְּרַעוּתִיה.
אָמַר דְּוֹד, בְּעַבּוּר דְּוֹד עֲבַדְךָ אַל תִּשָּׁב פְּנֵי

מְשִׁיחָךְ סִדְוֵרָא דְקָא סִדְוֵרָנָא, לֹא יִתּוּב
לְאַחֲוֵרָא. אָמַר לִיה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּוֹד,

חֲיִיךָ, אִפִּילוּ בְּמֵאנִין דִּילִי לֹא אֶשְׁתַּמֵּשׁ, אֶלָּא
בְּמֵאנִין דִּילָךְ. וְלֹא זָז קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

מִתַּמָּן, עַד דְּזָהִיב לִיה נְבִזְבָּזִין וּמִתְנָן, דְּכַתִּיב,
(תהלים קלב) נִשְׁבַּע יְיָ לְדָוִד אֲמֶת לֹא יִשׁוּב מִמִּנְהָ

מִפְּרִי בִטְנֶךָ אֲשִׁית לְכֶסֶף לָךְ. אַתָּא רַבִּי יִצְחָק
וּנְשָׁקִיה, אָמַר אִי לֹא אַתִּינָא לְהַאי אַרְחָא,

אֶלָּא לְמִשְׁמַע דָּא דִּיִּי.
פְּתַח חַד בְּרִיה וְאָמַר, (בראשית כח) וַיֵּצֵא יַעֲקֹב

מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה, הֵינֵנו דְּכַתִּיב,
(בראשית ב) עַל פֶּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ

וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ. דְּכָר אַחַר וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר
שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה, רְמֵז פַּד נַפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִבְּי

מִקְדָּשָׁא, וְאַתְגָּלוּ בֵּינֵי עַמְמֵיָא, כְּמָה דְּאַתְּ
אָמַר, (איכה א) וַיֵּצֵא מִן בֵּית צִיּוֹן כָּל הַדְּרָה,

וְכַתִּיב גְּלַתְהָ יְהוּדָה מֵעוֹנֵי וָגוֹ'.

אותו למנוחה, עשה את הפהנים
והחסידים שיהיו הם בדיחי
המלך.

אמר לו הקדוש ברוך הוא, דוד,
איני רוצה להטריח עליך. [אלו]

[אמר לו הקדוש ברוך הוא, דוד, לא כד] אמר
לו דוד, רבוני, [לא כד, אלא] כשאתה

בהיכלך, אתה עושה רצונך.
כעת שהזמנתי אותך, הדבר

עומד ברצוני לקרב את אלו,
שהם יותר חשובים, אף על גב
שאין דרכם בזה.

מכאן למדנו, שמי שהוא בביתו,
יסדר דרכו ומעשהו כרצונו. אם

מזמנים אותו, יעשה את רצונו
של מארחו כמו שמסדר עליו,
שהרי דוד החליף לויים וסדר

כהנים, והקדוש ברוך הוא הקים
את הדבר כרצונו.

אמר דוד, בעבור דוד עבדך אל
תשב פני משיחך. הסדור

שסדרתי לא ישוב אחר. אמר לו
הקדוש ברוך הוא, דוד, חייך,

אפלו בכלים שלי לא אשתמש,
אלא בכלים שלך. ולא זו הקדוש

ברוך הוא משם עד שנתן לו
אוצרות ומתנות, שכתוב נשבע
ה' לדוד אמת לא ישוב ממנה

מפרי בטנך אשית לכסף לך. בא
רבי יצחק ונשק לו. אמר, אם לא

כאתי לדריך הזו אלא לשמע את
זה - די לי.

פתח בן אחד שלו ואמר, ויצא
יעקב מבאר שבע וילך חרנה,

הינו שכתוב (בראשית ב) על פן יעזב
איש את אביו ואת אמו ודבק

באשתו. דבר אחר ויצא יעקב
מבאר שבע וילך חרנה - רמז
כשיצאו ישראל מבית המקדש

והגלו בין העמים, כמו שנאמר
(איכה א) ויצא מן בית ציון כל
הדרה, וכתוב גלתה יהודה מעני
וגו'.

פְּתַח אַחְרָא זְעִירָא וְאָמַר, (בראשית כח) וַיִּפְגַּע
בְּמָקוֹם וַיִּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ וְגו',
מָאֵי וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם, לְמַלְפָּא דְאֲזִיל לְבֵי
מְטְרוֹנִיתָא, בְּעֵי לְמַפְגַּע לָהּ וּלְבִסְמָא לָהּ
בְּמַלְיָן, בְּגִין דְּלֹא תִשְׁתַּפַּח גְּבִיּהּ כְּהַפְקִירָא.
וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְאֶפִּילוּ אֵית לִיה עֲרִסָא
דְּדַהֲבָא, וְכִסּוֹתוֹתֵי מְרַקְמָאן בְּאַפְלִטְיָא,
לְמִיבַת בְּהוּ. וְאִיּהִי מְתַקְנָא עֲרִסִיָּה בְּאַבְנֵין
בְּאַרְעָא, וּבְקִיסְטָרָא דְתִיבְנָא. יִשְׁבּוּק דִּידֵיהּ,
וַיִּבִּית בְּהוּ לְמִיּהֵב לָהּ נִיּוּחָא, וּבְגִין דִּיּהִיא
רְעוּתָא דְלַהוֹן כְּחָדָא, בְּדִלָּא אָנִיסוּ. כְּמָה
דְּאוּלִּיפְנָא הַכָּא, דְּכִיּוֹן דְּאֲזִיל לְגַבְּהָ מַה
כְּתִיב, (וַיִּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ לְאַחֲזָאָה דְאַסִּיר לִיּה לְבַר נֶשׁ לְשִׁמְשָׁא
עֲרִסִיָּה בְּיוֹמָא) (בראשית כח) וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֹׁם
מְרֹאשׁוֹתָיו וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא, בְּגִין
לְמִיּהֵב לָהּ נִיּוּחָא, דְּאֶפִּילוּ אַבְנֵי בֵיתָא,
רְחִימִין קַמֵּיהּ, לְמִיבַת בְּהוּ. (ס"א דְכְּתִיב וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם
הַהוּא)

פְּתַח הָאֲחֵר הַקָּטָן וְאָמַר, וַיִּפְגַּע
בְּמָקוֹם וַיִּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ
וְגו'. מַה זֶה וַיִּפְגַּע בְּמָקוֹם? לְמַלְפָּא
שֶׁהוּלָף לְבֵית הַגְּבִירָה, צְרִיף לְפָגַשׁ
אוֹתָהּ וּלְבַשֵּׁם אוֹתָהּ בְּדְבָרִים כְּדֵי
שֶׁלֹּא תִמָּצֵא אֶצְלוּ כְּהַפְקֵר, וְלֹא
עוֹד, אֶלָּא שְׂאֵפְלוּ יֵשׁ לוֹ מִטָּה שֶׁל
זָהָב וּכְסוֹתוֹת מְרַקְמוֹת מַעֲשֵׂה
רוֹקֵם לִישָׁן בְּהֵם, וְהִיא מְתַקְנַת לוֹ
מִטָּתוֹ מֵאַבְנֵים בְּאַרְץ, וּבְחֹדֶר שֶׁל
תְּבִין. יַעֲזוּב אֶת שְׁלוֹ וַיִּלֶן בְּהֵם,
לְתַת לָהּ נַחַת, וּכְדֵי שִׁיּהִיָּה רְצוּן
שֶׁלָּהֶם יַחַד בְּלֵי אָנֶס. כְּמוֹ שֶׁלְמַדְנּוּ
כְּאֵן, שְׁפִיּוֹן שֶׁהֵלֵךְ אֵלֶיהָ, מַה
כְּתוּב? [וַיִּלֶן שָׁם כִּי בָא הַשֶּׁמֶשׁ, לְהִרְאוֹת שְׂאִסּוֹר
לוֹ לְאָדָם לְשִׁמּוֹשׁ מִמֶּתוֹ בַּיּוֹם] וַיִּקַּח מֵאַבְנֵי
הַמָּקוֹם וַיִּשֹׁם מְרֹאשׁוֹתָיו וַיִּשְׁכַּב
בְּמָקוֹם הַהוּא, כְּדֵי לְתַת לָהּ נַחַת
שְׂאֵפְלוּ אַבְנֵי הַבַּיִת אֲהוּבִים לְפָנָיו
לְלוֹן בְּהֵם [שְׂכָחוּב וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא].
כְּבָה רַבִּי יִצְחָק, [וְחֹדֶר] וַיִּשְׁמַח. אָמַר,
אֵלּוּ הַמְרַגְלִיּוֹת תַּחַת יְדֵיכֶם, וְלֹא
אֵלֶיךָ אֲחֻרֵיכֶם? אָמְרוּ לוֹ, אַתָּה
תֵּלֵךְ לְדַרְכְּךָ, וְאֲנִי נִפְגַּס לְעִיר
לְהִלּוּלָא שֶׁל בְּנֵי זֶה. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, עַכְשָׁיו יֵשׁ לִי לְלַכַּת לְדַרְכִּי.
הֵלֵךְ לוֹ וְסִדֵּר אֶת הַדְּבָרִים לְפָנָי
רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
וְדַאי יָפָה אָמְרוּ, וְהִכַּל נֶאֱמַר
בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. אָמַר, הַדְּבָרִים
הֵלְלוּ הֵם מִבְּנֵי בְּנֵי שֶׁל רַבִּי צְדוּק
הַחֲלָשׁ הֵם. מַה הַטַּעַם נִקְרָא
חֲלָשׁ? מִשּׁוֹם שְׂאֲרְבַּעִים שָׁנָה
הִתְעַנָּה עַל יְרוּשָׁלַיִם שֶׁלֹּא תַחֲרַב
בְּיָמָיו, וְהָיָה מִפְּרֹשׁ עַל כָּל דְּבָר
וְדָבָר שֶׁל הַתּוֹרָה סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים
וְנוֹתֵן בְּהֵם דְּרָף לְבָנֵי הָעוֹלָם
לְהַתְנַהֵג בְּהֵם.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לֹא הָיָה [אֵלָּא] יָמִים
מוֹעֲטִים עַד שְׁפָגַשְׁתִּי אוֹתוֹ הָאִישׁ,
וּבְנֵי הַקָּטָן עָמוּ. אָמַרְתִּי לוֹ, אֵיפֹה
בְּנֵךְ הָאֲחֵר? אָמַר לִי, עֲשִׂיתִי לוֹ

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, לֹא הוּוּ (א"ל) יוֹמִין זְעִירִין, עַד דְּאַעְרַעְנָא בְּהוּא בַר נֶשׁ

הלולא, ונשאר עם אשתו. פיון שהפיר אותי, אמר לי, חייך שלא הזמנתי אותך לחתנת בני משום שלשה דברים: אחד - שלא ידעתי כך ולא הפרתי אותך, שכן מזמינים את האדם - כפי כבודו, ואולי אתה איש גדול ויפגם כבודך. ואחד - אולי אתה הולך לדרךך בחפזון ולא אטריח עליך. ואחד - שלא תתבייש לפני אנשי החבורה, שדרכנו - שכל אותם שאוכלים על שלחן חתן וכלה, פלם נותנים להם אוצרות ומתנות. אמרתי לו, הקדוש ברוך הוא ידון אותך לטוב. אמרתי לו, מה שמך? אמר לי, צדוק הקטן. באותה שעה למדתי ממנו שלשה עשר (תריסר) סודות עליונים בתורה, ומבנו שלשה, אחד בנבואה, ואחד (ושנים) בחלום.

ואמר, מה בין נבואה לחלום? נבואה בעולם היא של זכר, והחלום בעולם הנקבה, ומזה לזה בשש דרגות יורד. הנבואה במין ובשמאל, והחלום בשמאל. והחלום נפרד לכמה דרגות למטה, משום כך החלום הוא בכל העולם, אבל כפי דרגתו. כך נראה, כפי האדם כך דרגתו, הנבואה אינה מתפשטת אלא במקומה.

בא ראה מה פתוב, ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו. פתח ואמר, (יחזקאל א) היה היה דבר ה' אל יחזקאל בן בוזי הפהן בארץ פשדים על נהר פבר ותהי עליו שם יד ה'. היה היה - נבואה לשעה היתה, שהצטרכה על הגלות משום שהשכינה ירדה עם ישראל לגלות, וראה יחזקאל מה

בגין דשכינתא נחתת בהו

ובריה זעירא עמיה. אמינא ליה, אן הוא ברך אחרא. אמר לי, עבידנא ליה הלולא ואשתאר בדביתהו. פיון דאשתמודע בי, אמר ליה חייך, דלא זמיננא לך להלולא דברי, בגין תלת מלין. חד, דלא ידענא כך ולא אשתמודענא לך, דהכי מזמנין ליה לבר נש פפום יקריה, ודילמא אנת גברא רבא, ואפגים יקרך. וחד, דילמא אנת אזיל בארחה בכהילו, ולא אטרח עלך. וחד, דלא תכסיף קמי אנשי דחבורא. דאורחא דילן, דכל אינון דאכלי לפתורא דחתן וכלה, פלהו יתבי נבזבזן ומתנן לון. אמינא ליה, קדשא בריה הוא ידן לך לטב. אמינא ליה, מה שמך, אמר ליה צדוק זוטא. בההוא שעתא, אוליפנא מגיה, תליסר (ג"א תריסר) רזין עלאין באורייתא, ומן פריה תלת, חד בנבואה, וחד (ג"א ותריין) בחלמא.

ואמר מה בין נבואה לחלמא. נבואה בעלמא דדכורא איהו, וחלמא בעלמא דנוקבא, ומהאי להאי, פשיטא דרגין נחתא. נבואה בימינא ובשמאלא, וחלמא בשמאלא. וחלמא מתפרשא לכמה דרגין לתתא, בגין כך חלמא איהו בכל עלמא. אבל פפום דרגיה, הכי חמי, פפום בר נש, הכי דרגיה, דנבואה לא אתפשטא אלא באתריה.

תא חזי מה כתיב, (בראשית כח) ויחלום והנה סלם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו. פתח ואמר, (יחזקאל א) היה היה דבר ה' אל יחזקאל בן בוזי הפהן בארץ פשדים על נהר פבר ותהי עליו שם יד ה'. היה היה, נבואה לשעתא היתה (ס"א תונית), דאצטריף על גלותא